

канцеларията. Не е за сиромасъ човѣкъ това: кметската заплата е малка. Споредъ менъ, да се избере бакалъ Стойо.

— Той бива . . . добъръ е, — викнаха гласове.

— Не е! . . . не бива! — обадиха се други.

Странджевъ кипна, но нѣмаше що—даде на гласуване. Стою се прие съ малко гласове противъ: За него гласува и Пеньо, — явно бѣше че го прави отъ инатъ, тъй кате той мразѣше Стоя. Странджевъ сърдитъ прѣдложи по редъ за тричленна комисия Кжня Добревъ и бае Никола, Драгоевътъ свако.

Послѣ Странджевъ се сети и прѣдложи събранието да си избере бюро, което да земе отъ Брайкова общинскитѣ печатъ и ключове. Избранитѣ отидоха у Брайкова, а селенитѣ зачакаха, насѣдали кротко по ученическитѣ столове. Само бирникътъ се тюфкаше, че трѣбваше най-напрѣдъ да се избере бюро, та послѣ-тричленна комисия.

— Кметътъ забѣгналъ въ града—върнаха се запѣхтѣни пратенитѣ.—Изплашилъ се отъ пуститѣ жени! Погнали го отъ тукъ съ кобилици и камъни, че чакъ до тѣхъ! Излѣзла жена му съ писъкъ и плачъ, та го спасила!

Зацѣкаха всички, клатятъ глави, смѣятъ се.

— И нека е забѣгналъ, — обади се пръвъ Стойновъ Пеньо; канцеларията е тука, ще я запечатиме!

— Да я запечатиме! — завикаха.

И заредиха се, — подписаха съставения Странджевъ протоколъ, т. е. мнозинството отъ хората натисваха въ протокола зацапания си съ мастило палець. Послѣ отидоха въ общината и Странджевъ съ училищния печатъ запечата съ червенъ воскъкъ всичкитѣ врати, освѣнъ караулната. Земаха и ключоветѣ, — тѣ бѣха у кехаята. Слѣдъ туй прѣдъ канцеларията Странджевъ дълго говори за „освобождението“, подведе нѣколко пѣти на „долу“ и „ура“, па току назначи за десетникъ на постоянна селска стража Стояна Добревъ. Отъ начало не го разбраха. Бирникътъ додаде: санкимъ, пакъ ще има хамбаръ за крамолицитѣ, да знаега ха-а!

— Е, то си е така, безъ то се не може! — отвърнаха гласове.

— Учено момче, всичко прѣмисля! — казаха по-старитѣ.

И на часа още се дадоха пушки на десетина мъже, та ги разпратиха па групи изъ селото. Странджевъ дрѣлна на страни десетника и му пришепна; да върви съ четирма момчета по него издалечъ.

Послѣ на всички изведнажъ хрумна да се почерпятъ! — „Хайде, хайде!“ — завикаха и потеглиха къмъ Стойновата кръчма. По пѣтя тѣлпата се увеличаваше, а когато пристигнаха въ кръчмата, тя ги не побра: стече се цѣлото село. Писнаха тогава гайди една, че двѣ, че и три . . .